

La crispació com a objectiu

JORDI SÀNCHEZ
EL PERIODICO DE CATALUNYA, 8.03.07

Si algú tenia dubtes de fins on es podia portar la tensió en la política espanyola, s'ha de suposar que ja té clar a aquestes altures que no hi ha horitzó final en aquest trajecte de crispació. Ja fa molts mesos que analistes, periodistes i ciutadans en general constatem periòdicament que es travessaven noves línies en aquest escenari de tensió. Avui ja hauríem de saber que es travessaran totes les línies que siguin necessàries perquè per als *tensionadors* no són en absolut rellevants els límits que se suposa que hauria de respectar tota actuació política en democràcia.

La tensió ha deixat de ser un mal menor en l'estratègia política del principal partit de l'oposició, per convertir-se ella mateixa en un objectiu. Si hi ha una bretxa a partir de la qual s'intueix alguna possibilitat de desgast del Govern, s'ha d'aprofitar. I si d'aquest aprofitament en resulten danys col·laterals per a la credibilitat de la política entre els ciutadans, hi ha un debilitament de la convivència, una erosió a institucions públiques o privades, o es trenquen els ponts de diàleg que no s'haurien de trencar mai, doncs mala sort, deuen pensar els conservadors.

Entre el 1993 i el 1996, la política espanyola ja va viure una cosa molt semblant. La tensió es va convertir en la palanca necessària que **Aznar** va utilitzar per enfonsar el PSOE, i també en aquell període aquesta estratègia va ser degudament harmonitzada amb els mitjans de comunicació afins. La diferència entre aquell moment i ara és, per un costat, que el PSOE dels anys 90 tenia un armari ple de porqueria després d'una dècada d'ocupar la Moncloa i, per un altre, que el Partit Popular era verge pel que fa referència a la gestió governamental. Avui tot és diferent. El PSOE ja va pagar pels seus errors amb el seu pas per l'oposició, i el PP té un passat de Govern que no pot oblidar, especialment en decisions similars a les que ara utilitza per tensar.

En el pitjor dels escenaris hem d'imaginar que queden encara uns 12 mesos de crispació, en qualsevol cas els mateixos mesos que faltin per a les eleccions

legislatives. Els dubtes ens poden envair si ens preguntem què pot passar si el PP no guanya les eleccions. És difícil imaginar que la política espanyola pugui sostenir sense unes conseqüències irreversibles quatre anys més aquesta crispació. No s'hauria d'oblidar que la cultura política dels espanyols té molt presents les empremtes que el franquisme li va deixar. Unes empremtes que faciliten l'existència de tots els fantasmes a qui agrada menysprear la política i que, potser sense saber-ho, també debiliten la democràcia. La dreta espanyola hauria de decidir si aposta a qualsevol preu pel poder o aposta per la bona salut democràtica malgrat estar a l'oposició.